

— До като умнитъ се намждруватъ, — продума една съ насмѣшка.

— Пакъ Конярътъ ще почне хорото, а то . . . — се обади друга.

— Не издумала — Конярътъ пристигна и закърши рамене, протѣгна ржка и заловиха се изпърво момцитѣ.

Гайдата отпѣваше тиха пѣсенъ и хорото се заизвива плавно, измѣрено като змия, която се пробужда на слънце и леко припѣлзява.

Момитѣ, се изловиха следъ момцитѣ и хорото се сключи на колело.

Гайдара, застаналъ на срѣдъ, се бѣ унесълъ въ пѣсенъта и сякашъ не поглеждаше хората. И чакъ кога момъкъ извика: по-живо гайдарьо! Той вдигна глава и промѣни пѣсенъта.

Зачестиха стѣпки моми и момци: запраскаха сърмени колани по момини кръстове: и Конярътъ вдигна глава, извика колкото гласъ има: хайде-де! . . и-ха-ха! Отпусна дѣсна ржка отъ момъка, що бѣ до него, изкриви я на хълбокъ и поведе хорото наопаки.

Последнитѣ лжчи на слънцето озариха хорото и заблѣщукаха златиститѣ нашивки на престилкитѣ. Момитѣ, като че бѣха се надумали: имаха еднаква носия: всички съ атлазени елечета, обшити съ сърма по края; подъ елечитѣ тънки копринени ризи, подъ които леко се открояватъ кржгли фсрми на обли рамѣне и пълни гърди; широкитѣ имъ ржкави, гиздаво се нависваха до китката на ржка, съ рехави тантели, изпѣстрени съ телелейки.

И когато слънцето огрѣ хорото, блѣсъкътъ на сърмата и трепета на телелейкитѣ, вземаха очитѣ.

Петъръ Габара, заобиколенъ отъ гоститѣ си, гледаше хорото.

А хорото все по-живо и по-буйно растѣше и се виеше както свири гайдата.